

Economia i Empresa

QUINA REFORMA FISCAL?

La mal anomenada reforma queda ben lluny dels veritables reptes de l'Estat, que són principalment atacar el frau fiscal i millorar els procediments tributaris, dos aspectes on hi ha un gran recorregut a fer i que seria imprescindible abordar.

Gemma Coll

CINC ASSESSORIA
MEMBRE DE LA JUNTA DE LA PATRONAL FOEG

El Govern ha aprovat una bateria de modificacions fiscals que han entrat en vigor al gener de 2015 i que afecten principalment l'impost sobre la renda i al de societats. El Govern de Rajoy va anunciar aquestes novetats com una «reforma fiscal», paraula que inspira canvis profunds i que té connotacions positives per al contribuent. Però lamentablement no és així, sinó tot al contrari. Les modificacions aprovades són mers retocs, algunes vegades en benefici del contribuent, com pot ser la lleugera baixada dels tipus de la renda, i d'altres en contra, com l'eliminació de la deducció del lloguer.

Així doncs, la mal anomenada reforma queda ben lluny dels veritables reptes de l'Estat, que són principalment atacar el frau fiscal i millorar els procediments tributaris, dos aspectes on hi ha un gran recorregut a fer i que seria imprescindible abordar. Incidir sobre els actuals impostos és ineficaz, la pressió fiscal existent sobre els ingressos ja és asfixiant i les bases imposables no donen més de si.

La mesura estrella d'aquesta reforma és la baixada de tipus de l'impost sobre la ren-

da, que s'ha previst de forma esglaonada, una primera baixada al 2015 i una altra al 2016. D'aquesta reducció de tipus se'n beneficien més les rendes baixes, per sota de 20.000 euros, i les rendes més altes, per sobre de 50.000 euros. Per contra, les rendes entremig resulten ser, una vegada més, les més castigades, ja que a elles l'impost, contràriament al que s'anuncia, se'ls ha apujat. Pel que fa a les baixades, les reduccions dels tipus efectiu no superaran en la majoria dels casos el 1-2% anual. Per tant, els tipus seguiran sent els més alts de la història del país i molt per sobre de la mitjana europea.

Els dividendes i interessos passen a tributar menys que en aquests darrers anys, però més que abans del 2010. El tipus màxim baixa del 27% al 23% i el mínim passarà del 21% al 19%. Per contra, s'elimina l'exempció de 1.500 euros pels dividendes rebuts. Així doncs, de nou les rendes més baixes són les més castigades, ja que perden l'exempció. En aquesta baixada els grans beneficiats són aquells que reben més de 24.000 euros d'ingressos, que han vist reduïda la tributació entre un 4% i un 6%.

No totes les mesures són negatives, es crea una nova deducció de 1.200 euros per a les famílies nombroses o que tinguin algun familiar amb discapacitat. Aquesta deducció es podrà demanar de forma anticipada a raó de 100 euros al mes, és el que es coneix com a xec familiar. Si bé aquesta mesura és més que benvinguda, la insuficiència de l'ajuda és òbvia.

Una mesura encertada és la nova exempció de les plusvàlues obtingudes per contribuents majors de 65 anys per la ven-

da d'accions, immobles o similars. Aquesta exempció sempre ha existit per la venda de l'habitatge habitual, no obstant, s'ha ampliat a altres tipus de propietats. És una forma de premiar l'estalvi en el moment de la jubilació, que no només pot canalitzar-se a través de plans de pensions. No obstant, no tot podia ser tan bo, l'exempció requereix per a la seva aplicació que els imports obtinguts es reinverteixin en la constitució de rendes vitalícies que complementin la pensió.

La reforma també ha introduït mesures desfavorables per als contribuents, com la derogació de la deducció del lloguer, que permetia als llogaters amb rendes baixes desgravar-se un 10,05% del lloguer que pagaven. L'eliminació d'aquesta deducció és realment injusta i incideix de forma directa sobre els contribuents amb rendes més baixes, per sota dels mil euros al mes, i justament en el pagament del seu habitatge habitual. L'eliminació d'aquesta deducció no es veu compensada per la baixada de tipus, per tant, l'efecte net és sens dubte que la tan anomenada reforma fiscal és en realitat una pujada de l'impost encoberta i enganyosa. De la reforma només es veuen beneficiats les rendes a partir dels 50.000 euros.

Juntament amb la derogació de la deducció pel lloguer, s'elimina el benefici fiscal pel qual els ingressos pels lloguers de pisos a joves menors de 30 anys estaven 100% exempts de tributació. Aquesta deducció incidia en el preu del lloguer, ja que compensava la baixada de preu del lloguer amb el fet de que l'ingrés estava exempt. Així el jove es beneficiava d'un millor preu

del lloguer i el propietari es veia incentivat a llogar a joves, amb un perfil de risc més elevat. Costa veure els motius que han portat al Govern a eliminar aquesta deducció, que no es beneficia per a ningú, que ataca de nou a un dels extractes més dèbils i que contrasta amb la notícia de que som un país ple de pisos vuits.

Les mesures que incideixen sobre les rendes altes són limitades. Per un costat, s'elimina l'anomenada Llei Beckham, que va permetre el fitxatge de grans estrelles del futbol gràcies a una tributació immillorable a nivell europeu. A partir de 2015, aquest règim queda vetat als esportistes. Es limiten a 180.000 euros les indemnitzacions per acomiadaments que poden quedar exemptes de tributació. I s'introdueix l'anomenada *exit tax*, una figura molt comuna en altres països europeus i que obliga a tributar a les grans fortunes que vulguin canviar la seva residència fiscal. Són totes elles mesures molt suaus i que deixen sense resoldre els veritables vuits legals que permeten l'ús d'artificis legals per evadir tributació.

Quant a l'impost de les societats, destaquem la unificació del tipus impositiu al 25% per a totes les empreses, fins ara les grans empreses tributaven al 30%. El que per un costat sembla una baixada de tributació, a la pràctica és una pujada, ja que la baixada de tipus queda contrarestatada amb l'eliminació de totes les deduccions que permetien disminuir la tributació efectiva.

Res es diu de la tributació de les SICAV, ni trobem cap mesura anti-al·lusòria per les grans corporacions. També manca un pronunciament sobre l'impost de patrimoni i l'impost de successions i donacions, que doni uniformitat a aquests tributs evitant les grans diferències entre comunitats autònomes.

La reforma fiscal no és un repte del Govern sinó una obligació, ja que, juntament amb les notícies de corrupció, la crisi econòmica i les retallades, la manca de confiança en el sistema tributari desincentiva al contribuent a complir amb la seva obligació, que moltes vegades queda impune davant la ineficàcia de l'administració per detectar el frau.

INDEMNITZACIONS PER ACOMIADAMENT MÉS ALTES

Andrea Bayer

ADVOCADA DE SANAHUJA & MIRANDA
► www.sanahuja-miranda.com

El Tribunal Suprem introdueix novament una interpretació del Reial decret Llei 3/2012, de 10 de febrer, concretament en el que s'estableix en la seva disposició transitòria cinquena, això és la interpretació del càlcul de les indemnitzacions per als acomiadaments, declarats o reconeguts, com a improcedents i els límits que s'estableixen.

Fins avui, el càlcul de la indemnització per acomiadament reconegut com a improcedent s'efectuava dividint els períodes de càlculs per dates anteriors a la reforma laboral de 2012 i els posteriors al 12 de febrer de 2012. El Reial decret Llei de 3/2012, de 10 de febrer, semblava haver-ho deixat molt clar, calculant pel primer període d'antigui-

tat una indemnització corresponent a 45 dies per any de servei i a partir del dia 13 de febrer i fins avui de cessament de la relació laboral a raó de 33 dies per any de treballat, amb el límit de 24 mensualitats.

La veritat és que existeix una interpretació nova en aquest sentit, concretament en la Sentència emesa pel Tribunal Suprem, Sala 4a, de data 29 de setembre de 2014, el president del qual és M^o Milagros Calvo. En la mateixa es recorre el cas de dues treballadores que impugnen un acomiadament col·lectiu amb efectes 18 d'octubre de 2012 i sol·liciten l'aplicació del límit de la indemnització fixat en 42 mensualitats en tenir antiguitats reconegudes dels anys vuitanta, la primer, i del vuitanta i nova, la segona. En la Sentència s'estableix, en el seu fonament de dret segon, que una d'elles té una antiguitat de 1.436 dies, fins a l'11 de febrer de 2012 i per tant la seva indemnització supera el límit dels 720 dies establerts abans de l'entrada en vigor del Reial decret Llei 3/2012 de 10 de febrer i de la seva disposició transitòria 5a. 2. Per això sol·licita que se li tinguin en compte els límits establerts amb anterioritat a la Reforma laboral i poder accedir així al límit de les quaranta-

dues mensualitats. La magistrada conclou al·legant que la superació del límit dels 720 dies abans de l'entrada en vigor del Reial decret, permet accedir al límit de les 42 mensualitats. Fet que provoca que aquesta nova interpretació incrementa considerablement l'import d'indemnització de les recurrents, cobrant la primera 58.035 euros i la segona 40.530 euros.

De manera que el càlcul que s'efectuï per a aquells acomiadaments, reconeguts o declarats improcedents, l'import indemnització no podrà ser superior a vint-i-quatre mensualitats, 720 dies de salari com a topall. La diferència està en aquells supòsits, com el narrat anteriorment, en el qual el còmput del primer període, és a dir, l'anterior a l'entrada en vigor de la reforma laboral sigui superior; serà aleshores quan s'haurà de prendre com a referència el límit de les 42 mensualitats.

Aquesta sentència del Suprem, i la seva

«La sentència del Tribunal Suprem torna a crear una nova inseguretat jurídica a l'hora de prendre la decisió d'acomiar un treballador»

interpretació de la norma impliquen un fet molt nou i alhora molt positiu per als treballadors amb grans antiguitats en les empreses, no sent així per a empresaris que tenien previst prendre mesures imminents.

No pot parlar-se de l'existència de jurisprudència, ja que és la primera sentència pionera fallada pel Tribunal Suprem respecte a la interpretació del càlcul d'indemnització i de l'«augment» de límit. Això no vol dir que molts Magistrats d'instància ho tinguin en compte a l'hora de dictar les seves sentències.

Novament, es torna a crear una inseguretat jurídica a l'hora de prendre la decisió d'acomiar un treballador a causa de la controvèrsia generada al voltant del còmput de la mateixa. Perquè un error en el còmput de la indemnització podria provocar in procediment judicial per a la reclamació provocant despeses innecessàries per a l'empresa, si des d'un primer moment s'haguessin efectuat correctament. Per això haurem de seguir molt d'a prop l'actualitat judicial a fi de conèixer com s'enfoca definitivament i com ho interpreten els magistrats, per poder així prendre decisions correctes i ajustades a la legalitat.